Consell
de l'Audiovisual
de Catalunya

Consideracions i recomanacions del CAC sobre la teleporqueria

Gener 2006

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya, conscient de la rellevància social assolida per la proliferació d'espais de l'anomenada teleporqueria *en les programacions televisives, planteja les següents consideracions i recomanacions.*

CONSIDERACIONS

I. SOBRE LA NATURALESA DE LA TELEPORQUERIA

1. La denominació de *teleporqueria* s'aplica ordinàriament a un conjunt variat de modalitats televisives i no pas només a un gènere televisiu específic. Per això, encara que en general tothom interpreta prou adequadament l'expressió, no és fàcil proporcionar una definició del fenomen que sigui sintètica i precisa i que, alhora, en reculli la complexitat.

2. La teleporqueria no és, doncs, un gènere televisiu específic, ni es limita sempre a l'entreteniment, encara que aquest sigui l'àmbit principal on es desenvolupen els seus excessos més característics.

3. El macrogènere que coneixem com a telerealitat, i els seus formats derivats, del *talk show* i el *reality show* als concursos de convivència enclaustrada sota vigilància, és la plataforma bàsica de desplegament de les formes predominants de teleporqueria, però alguns dels seus procediments característics arriben a impregnar altres espais televisius que es presenten amb l'aparença de programes periodístics.

4. Quan alguns *reality shows*, programes del cor, infoxous, concursos o altres modalitats de programació, inclosos determinats teleinformatius, susciten la denominació de *teleporqueria*, el que es qualifica no

és el gènere, sinó **la degradació** que es produeix en uns casos particulars i en unes programacions determinades.

5. Aquesta degradació ve donada per la convergència d'una sèrie de factors que conflueixen en la programació i que la caracteritzen com a teleporqueria. La majoria **d'aquests factors estan relacionats amb la vulneració de drets fonamentals** o **amb la falta de consideració cap als valors democràtics o cívics**, com ara el menyspreu de la dignitat que tota persona mereix, **amb el poc o cap respecte a la vida privada o a la intimitat de les persones** o **amb la utilització d'un llenguatge cridaner, barroer i impúdic**. Sovint amb la intenció de convertir en espectacle la vida de determinats personatges que, generalment, es presten a ser manipulats a canvi de la celebritat que els dóna la televisió o a canvi de contraprestacions econòmiques.

6. Per tal d'obtenir una audiència elevada i immediata, amb continguts més barats i senzills de produir, alguns canals emeten programes que fàcilment conculquen el dret a la intimitat, usen un llenguatge violent i reforcen estereotips de gènere. Així, la teleporqueria pot arribar a generar un *star system* particular i immediat que colonitza tota la graella de programació, fet que propicia la hibridació de gèneres i de formats. Aquests continguts, llavors, es reprodueixen dins de la programació televisiva i poden tenir un efecte arrossegador molt potent.

7. La teleporqueria pot afeblir les bases del respecte formal envers els altres, naturalitzar expressions i gestos elementals portadors de vio-

lència, i alimentar en el públic el somni d'una fama fàcil, assolida sense esforç ni mèrit. Tot plegat és especialment greu per la influència que pot tenir en l'audiència infantil, adolescent o juvenil, la personalitat de la qual està en fase de formació i és especialment vulnerable a les manipulacions, a l'adopció de models de desvinculació entre l'esforç i l'obtenció de resultats, o a les ideologies associades a la frivolització i el facilisme.

8. D'altra banda, també es poden considerar pròpies de la teleporqueria altres formes televisives poc curoses, capaces de perjudicar franges determinades de l'audiència, perquè exploten la seva credulitat, apel·len a la seva morbositat o poden suscitar comportaments imitatius o addictius. Aquesta mena de teleporqueria ha proliferat especialment en entorns que, com la televisió local, no han disposat durant molt temps d'un marc legal adequat que fixés les obligacions dels operadors televisius.

9. Cal també considerar elements de teleporqueria alguns espais o reportatges emesos en programes suposadament informatius, que amaguen publicitat encoberta, que busquen beneficiar interessos privats de determinats sectors o grups de pressió mai no explicitats, o que inciten a l'establiment de prejudicis de naturalesa xenòfoba i a la proliferació d'estereotips d'arrels i continguts fòbics.

10. La televisió s'ha convertit en l'eix fonamental d'un sector industrial de pes creixent, els productes del qual no són habitualment sotmesos a cap control de qualitat. Simultàniament, la televisió ha esdevingut un

espai central de construcció de l'opinió pública, instrument principal de la influència política i escenari dels contenciosos i pugnes per l'hegemonia social i cultural. És l'al·lusió al caràcter primordial de la llibertat d'expressió allò que és enarborat per evitar els mecanismes de control que puguin assegurar la qualitat o la pluralitat de les ofertes i la llibertat efectiva d'expressió i d'informació (d'emissió i de recepció) de la ciutadania.

II. EL VALOR DE LA LLIBERTAT I LA DIGNITAT DE LES PERSONES

1. Les persones que defensen o justifiquen aquesta mena de programes ho fan invocant la llibertat d'expressió i els desigs o interessos de l'audiència. A més, qualsevol intent de denunciar la inoportunitat o la inacceptabilitat de la teleporqueria és presentat com a voluntat de censura i contrari als fonaments de l'Estat de dret.

2. La llibertat de la persona és efectivament el valor prioritari de les democràcies. Però el dret a actuar lliurement té uns costos: existeix el risc d'abusar d'aquesta llibertat en perjudici dels drets de terceres persones. En aquest cas, l'abús de la llibertat no és moralment legítim. **En nom del dret a la llibertat d'expressió no es pot dir qualsevol cosa**. La llibertat d'expressió està limitada constitucionalment per les obligacions de respectar la intimitat de les persones, el dret a l'honor i a la pròpia imatge i per la necessària protecció de la joventut i la infància. La intromissió no autoritzada ni consentida en la vida privada dels altres és justament una manera de menystenir la seva llibertat.

3. De vegades, són els mateixos personatges, la intimitat dels quals és vulnerada, els que es presten volgudament a ser objecte d'atenció d'un mitjà de comunicació. Hi ha *celebritats* que no ho serien si no s'avinguessin a fer de la seva vida privada una mercaderia que pot ser comprada i venuda; i això facilita als mitjans de comunicació la conversió de la privacitat en espectacle.

4. Fins a quin punt es pot permetre o com es pot evitar que les persones abusin de la pròpia llibertat? Només trobem una resposta: **la llibertat no és l'únic valor que cal respectar**. A més de llibertat, els éssers humans tenim dignitat. I un aspecte bàsic de la dignitat rau precisament en la preservació de la intimitat. Quan les televisions fan un ús irrespectuós de la intimitat de determinats personatges, tant si aquestes persones l'han consentit com si no, es menysprea públicament el valor de la intimitat i de la dignitat de la persona. Es confon l'audiència sobre el valor que cal donar a cada cosa i es degrada la protecció dels principis ètics i bàsics de la persona i de la seva dimensió social. A més, des d'un punt de vista legal, l'opció de fer públics aspectes de la pròpia vida privada, sigui a canvi de diners o no, no comporta la pèrdua del dret a la privacitat, que es pot tornar a exercir en qualsevol moment.

5. Tant la llibertat com la intimitat són valors fonamentals, establerts per la Declaració dels drets humans i per la Constitució, que els defineixen com a drets inalienables que formen part de l'essència de la persona. Renunciar-hi és renunciar a la pròpia dignitat. L'exhibició impúdica de la pròpia intimitat no només perjudica la dignitat de la persona que la realitza, sinó que afecta també l'entorn familiar i social de la persona *exhibida*, i molt especialment els menors que puguin estar sota la seva tutela.

III. SOBRE EL DRET A REBRE I A DONAR INFORMACIÓ

1. Un altre argument que sovint esgrimeixen les televisions que emeten continguts de teleporqueria i els seus defensors és el del dret fonamental de la ciutadania a ser informada. És ben cert que els personatges habituals d'aquests espais acaben esdevenint personatges públics, encara que només sigui per la seva presència continuada en els mitjans de comunicació. Ara bé, no es pot vincular mecànicament la provisió d'anecdotaris, de rumors o de xafarderies sobre les intimitats d'algunes persones *famoses* amb la satisfacció del dret a la informació.

2. Tampoc no es pot equiparar frívolament l'activitat de les persones que solen conduir o que participen en aquesta mena de programes amb la d'aquelles altres que, essent professionals del periodisme, se sotmeten als límits i a les exigències propis de la seva preceptiva i la seva deontologia. El Col·legi de Periodistes de Catalunya s'ha pronunciat desqualificant aquesta mena de *pseudoperiodisme* consistent a "perseguir, assetjar i ridiculitzar persones suposadament cèlebres, a partir de convidar-les a explicar detalls de la seva vida privada".

3. Les llibertats d'informació i d'expressió que reconeix l'article 20 de la Cons-titució són pilars bàsics d'una democràcia que vol garantir a les persones la capacitat d'expressar les seves opinions i les seves idees; i als mitjans de comunicació i als professionals, la capacitat d'informar lliurement, tot assumint el compromís de fer-ho de manera

veraç. Però és evident que aquests drets no són il·limitats quan afecten l'àmbit de la privacitat de les persones, o els interessos generals objecte de protecció especial.

4. La Constitució consagra com a fonamentals els drets de la persona a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge. La tradició jurídica occidental estableix que ni la llibertat d'expressió ni el dret a informar poden emparar manifestacions calumnioses, injurioses o vexatòries. Ni tampoc intromissions en la privacitat, malgrat que es tracti de personatges públics. El Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH 2004/45, de 24 de juny) ha considerat que la informació i divulgació de dades sobre la vida privada de personatges públics només és lícita si contribueix a l'interès general de la societat. Aquest interès ha de ser seriós i objectiu, i resulta insuficient la intenció de satisfer la xafarderia o la curiositat morbosa de certes audiències sobre detalls de la vida privada de persones que gaudeixen de qualsevol mena de notorietat.

IV. SOBRE LES OBLIGACIONS DE LES TELEVISIONS I L'INTERÈS GENERAL

1. El conjunt del marc legal derivat de la norma constitucional estableix, entre d'altres, les obligacions que afecten les televisions en matèria de continguts. Segons la Llei de l'Estat 4/1980, que regula l'Estatut de la ràdio i la televisió, entre els principis que han d'inspirar l'actuació dels mitjans de comunicació social hi ha "el respecte a l'honor, la fama, la vida privada de les persones i el conjunt de drets i llibertats reconeguts per la Constitució" (apartat 1 de l'article 1).

2. En el mateix sentit, la Llei de l'Estat 10/1988, de la televisió privada, estableix com a infracció la violació "de la normativa vigent sobre el dret a l'honor, a la intimitat personal i a la pròpia imatge" (lletra c de l'apartat 1 de l'article 24), i determina que la gestió de les societats concessionàries s'ha d'inspirar en el mateixos principis que estableix l'anterior Llei 4/1980. Les televisions privades, en conseqüència, no poden quedar exemptes, en aquest àmbit, de les mateixes obligacions.

3. L'article 80 de la Llei 22/2005, de la comunicació audiovisual de Catalunya, estableix entre els "principis bàsics de la regulació dels continguts audiovisuals", el de "respectar la dignitat, com a tret essencial de la personalitat humana" o el de "respectar els drets de les persones reconeguts per la Constitució espanyola, d'una manera particular els drets fonamentals a l'honor, a la intimitat i a la pròpia

imatge". També el de "fer una separació clara entre informacions i opinions, i respectar el principi de veracitat en la difusió de la informació"; considerant *informació veraç* aquella que "és el resultat d'una comprovació diligent dels fets".

4. La Comissió Europea, en la Comunicació sobre els serveis d'interès general (2001), s'expressava així: "Els mitjans de radiodifusió desenvolupen un paper central en el funcionament de les societats democràtiques modernes, en especial en el desenvolupament i la transmissió dels valors socials. És per això que el sector de la radiodifusió, des de l'inici, ha estat objecte d'una reglamentació específica a favor de l'interès general. Aquesta reglamentació s'ha basat en valors comuns, com ho són la llibertat d'expressió i el dret de rèplica, el pluralisme, la protecció dels drets d'autor, la promoció de la diversitat cultural i lingüística, la protecció dels menors i de la dignitat humana, i la protecció del consumidor." En el mateix sentit, la Resolució del Parlament Europeu sobre la Comunicació (2001) considera que "els sectors audiovisuals, amb independència de la mena d'emissió audiovisual, ja sigui televisió pública, televisió privada, *video streaming*, etc., han de ser objecte d'un enfocament específic per tal d'assolir objectius com la protecció dels drets fonamentals i dels principis democràtics, el pluralisme, l'accés de tothom a la cultura i al progrés tecnològic, el dret de rèplica, la diversitat cultural i lingüística i la protecció dels usuaris, especialment, els menors".

5. Ja és actualment admès de manera comuna que el concepte de servei públic necessita ser revisat i redefinit. Pel que fa a Catalunya,

així ho ha fet la Llei de la comunicació audiovisual de desembre de 2005, tot delimitant les condicions i obligacions especials que regeixen l'activitat de les televisions públiques, diferents de les privades. Però és clar que **la comunicació constitueix un bé públic** que afecta els interessos generals i que, com a tal, el seu exercici **ha de realitzar-se des del compromís i la responsabilitat**. Aquesta responsabilitat requereix l'acceptació i l'assumpció per part dels operadors del **respecte als valors cívics i als drets fonamentals, com ho són el dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge**. A més, el fet que una empresa de televisió obtingui una llicència li proporciona una situació singular: la d'emetre missatges per a uns públics molt amplis i diversos. Això incrementa la seva responsabilitat d'oferir continguts dignes. En relació amb aquesta qüestió de la responsabilitat dels mitjans, cal recordar la *Declaració del Consell de l'Audiovisual de Catalunya sobre l'exercici dels drets a la llibertat d'informació i a la llibertat d'expressió en l'àmbit de la comunicació audiovisual,* de 21 de desembre de 2005.

6. Sovint es vol identificar "el que vol i demana l'audiència" amb un suposat "interès del públic" que, immediatament, es vol confondre amb una mena de dimensió popular i banal de la noció de servei públic. Són dos conceptes radicalment diferents. Per *servei públic* s'ha d'entendre l'atenció a l'*interès general* o a l'obtenció d'objectius de caràcter social. Aquesta disposició no coincideix pas necessàriament ni exactament amb la que persegueix com a prioritat la mera captació de l'atenció d'unes determinades audiències i els beneficis que se'n deriven.

7. D'altra banda, és poc rigorós per part dels programadors excusar-se en allò que l'audiència vol o demana. L'oferta televisiva ha condicionat històricament, i condiciona encara avui, la demanda i els hàbits de consum. La televisió no és un mitjà interactiu, sinó un mitjà originàriament i substancialment unidireccional, que no rep cap altre missatge de les persones teleespectadores que allò que detecten els aparells que mesuren l'audiència o les participacions condicionades i predeterminades que les noves tecnologies han facilitat.

V. SOBRE LES REPERCUSSIONS SOCIALS DE LA TELEPORQUERIA

1. Hi ha dues maneres de jutjar o valorar èticament les accions humanes. La primera, per la seva adequació o coherència amb els principis o drets fonamentals. La segona, per les conseqüències derivables de les pròpies accions, que poden ser susceptibles d'ofendre, provocar malestar o perjudicar determinats sectors de la societat. Els programes que caracteritzem com a teleporqueria contradiuen clarament els drets fonamentals de respecte a la intimitat i a la dignitat de la persona, o freguen constantment els límits de la seva vulneració. Però també cal considerar fins a quin punt aquests programes són susceptibles de perjudicar, no ja només els personatges que s'hi veuen implicats, sinó l'audiència.

2. És difícil demostrar que uns determinats programes televisius perjudiquen les persones. No solen ser productes d'efectes tangibles i immediats. El mal que puguin fer no serà físic, sinó psíquic o moral, i els efectes psíquics o morals són difícilment verificables ja que es presten a apreciacions més subjectives. A més, els riscos que comporten aquests programes tenen a veure també amb el caràcter acumulatiu de la seva incidència i amb la seva capacitat per desplaçar parcel·les de la realitat que no tracten i que, per contrast amb l'univers reiteradament presentat, queden relegades, fora de l'abast del públic

i, en conseqüèn-cia, fora del conjunt de materials amb els quals construeixen la seva opinió.

3. Convé establir una clara distinció, com a mínim, entre una audiència adulta, majoritàriament madura i amb recursos que li permeten una recepció crítica de qualsevol mena de contingut, i aquells segments de risc o potencialment més desprotegits. Entre aquests segments cal destacar la gent molt gran, especialment si viu sola, i, sobretot, el públic infantil o adolescent, que es troba en un període de formació de la personalitat.

4. Per això, les directives europees i la llei prohibeixen la programació d'escenes o de missatges que puguin perjudicar "seriosament" el desenvolupament físic, mental o moral dels menors. I per això imposen, en tot cas, l'obligació d'eliminar de l'horari protegit aquells programes que puguin perjudicar "d'alguna manera" el desenvolupament dels menors.

5. Davant aquestes consideracions, no es pot titllar d'estrictament subjectiva la conclusió que una programació que vulnera o està a punt de vulnerar, sistemàticament i reiteradament, els drets fonamentals, probablement perjudicarà la formació dels menors. Sobretot si es caracteritza per recórrer a un llenguatge irrespectuós, groller o virulent, i per banalitzar i naturalitzar la desatenció als valors de convivència i civisme que inspiren el mateix sistema educatiu.

6. Finalment, en general, i al marge de la capacitat específica de perjudicar que aquestes programacions puguin tenir, el Consell considera que no és raonable ni acceptable que, com a resultat de la capacitat assignada d'emetre televisió, en resulti una oferta programàtica hegemònica adreçada a l'audiència que, per la seva capacitat mobilitzadora de l'atenció i els seus rendiments cost/benefici, opti per contravenir explícitament les funcions prioritàries de la missió del servei públic i del servei a l'interès general.

RECOMANACIONS

En la línia de les consideracions anteriors, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya formula les següents **recomanacions**, especialment adreçades als operadors i programadors televisius:

1. D'acord amb la legalitat vigent, els operadors de televisió, siguin públics o privats, han d'abstenir-se de programar tot allò que pugui vulnerar els drets fonamentals de les persones o que pugui perjudicar seriosament el desenvolupament físic, mental o moral dels menors. La dificultat que, en cada circumstància particular, pot presentar l'establiment de límits precisos en la interpretació d'allò que és legalment admès i d'allò que no ho és, fa necessari que els operadors disposin d'assessorament qualificat i adoptin criteris professionals específics sobre aquesta qüestió, que permetin evitar qualsevol risc de conculcació de la normativa i proporcionin garanties suficients a les persones teleespectadores.

2. Cal que els operadors públics renunciïn completament i explícitament a la producció i a la programació de la mena d'espais que hem caracteritzat com a teleporqueria.

3. A més del compliment estricte de la llei pel que fa al respecte a l'honor, a la intimitat i a la privacitat, cal impulsar l'adopció d'acords d'**autoregulació** i de **coregulació**. Acords entre els diversos operadors,

com a mecanisme efectiu per extremar el respecte a la legalitat i establir un marc de principis ètics de referència a partir dels quals es puguin adoptar compromisos ferms entre ells, amb l'autoritat reguladora i amb l'audiència.

4. La competència entre operadors ha resultat un factor insuficient per afavorir una programació digna i exempta de continguts nocius. Els operadors públics queden obligats a plantejar-se l'objectiu de la qualitat i a formular-ne la concreció ordinària mitjançant els compromisos adquirits en els respectius contractes-programa. Pel que fa als operadors privats, convé que facin públics els seus objectius de cara a l'audiència, mitjançant la fórmula d'una carta pública de compromisos amb les persones teleespectadores o qualsevol altra d'equivalent. I que en responguin periòdicament i en facin balanços de compliment.

5. La figura del defensor o la defensora de les persones teleespectadores pot ser un instrument útil per introduir la cultura de la responsabilitat, l'exigència i l'autocontrol a l'interior del canal de televisió.

6. Els programes de contingut informatiu, els que incloguin continguts informatius, o aquells que pel seu format, per la seva posada en escena, pel seu discurs o per qualsevol altre factor d'identificació puguin suscitar en l'audiència la consideració de programes informatius, han d'assumir els requisits professionals i les garanties que són característics de la deontologia periodística.

7. No són acceptables, doncs, aquells programes *del cor* o d'entreteniment que moltes vegades es presenten com a programes d'informació i no s'atenen al principi de veracitat, recorrent a l'ús del rumor o la difamació.

8. Els programes informatius han d'evitar la sobrerepresentació dels temes i personatges característics de l'univers ordinàriament relacionat amb l'anomenada teleporqueria. La seva atenció desproporcionada provoca la frivolització dels espais informatius i tendeix a desdibuixar la diferència entre allò pròpiament informatiu, inspirat pel rigor i la voluntat d'informar, i allò expressament marcat per l'espectacularització innecessària, l'exageració, la insinuació i aquells factors que, aliens a altres compromisos, procuren la simple maximització de l'audiència.

9. Per la transcendència pública de la seva funció i pel nombre limitat d'operadors existents, cal que els operadors privats compatibilitzin la seva rendibilitat econòmica amb l'assumpció d'objectius de responsabilitat social.

10. Els canals públics generalistes han d'emetre una oferta variada que atengui també, durant l'horari protegit, a les necessitats específiques d'infants i joves i, de manera general, a la diversitat d'audiències a la quals s'adrecen. Especialment en els canals públics, no són acceptables els programes basats en el concurs de menors representant rols d'adults. Tampoc no són acceptables les tècniques de programació basades en la colonització de la graella a partir d'un sol

programa d'èxit o de l'atenció preferent a un sol segment de l'audiència, perquè suposen restringir la part de la realitat representada i provoquen la reducció objectiva del pluralisme.

11. Cal recordar que els operadors han d'adoptar sistemes de senyalització clarament identificables. La senyalització dels espais en directe ha de preveure la naturalesa dels continguts que s'hi desenvoluparan i, en qualsevol cas, la senyalització adoptada s'entendrà com l'indicador explícit del límit que l'operador s'imposa durant l'emissió d'aquell programa.

12. La tria de les persones conductores, presentadores, convidades i/o col·laboradores habituals o esporàdiques d'un programa suposa un primer nivell d'expressió de l'orientació pretesa. En conseqüència, en els espais d'entreteniment i de participació, del cor, d'infoentreteniment o similars, més enllà de la responsabilitat particular de les persones participants, l'operador ha d'assumir la responsabilitat de l'observació dels límits legals i ètics exigibles.

13. La franja horària de tarda, més susceptible de tenir una audiència infantil i adolescent, ha de ser objecte d'una **atenció i protecció especials**, que eviti continguts incompatibles amb les finalitats de formació de la persona pròpies del sistema educatiu, i contradictoris amb els seus principis. Més encara quan aquells continguts són presentats com a prova d'atreviment, d'irreverència i de llibertat de criteri. Cal eliminar aquells programes o aquelles situacions que:

- utilitzin de manera instrumental conflictes familiars o conflictes d'una altra mena com a espectacle, creant desconcert en els menors;
- recorrin sistemàticament al llenguatge obscè i barroer com a instrument de denigració de persones, col·lectius o institucions;
- facin un ús exagerat i gratuït de la violència física, psíquica i verbal;
- difonguin rumors o falsedats;
- explotin impúdicament el dolor aliè davant l'adversitat.

14. Els operadors han d'assegurar un filtratge adequat dels missatges SMS i de qualsevol altre tipus de missatge visual o sonor que difonguin, i assumir-ne la responsabilitat davant l'audiència.

15. L'article 11 de la *Instrucció general sobre la protecció de la infància i l'adolescència, senyalització orientativa i dret a la informació de les persones usuàries dels serveis de televisió* (DOGC 4275, 7/12/2005) estableix que:
"1. Les promocions de programes, amb imatges o amb text sobreimprès, han d'estar senyalitzades durant tot el període d'emissió d'acord amb la qualificació del programa promocionat.
"2. El contingut de les promocions de programes emeses entre les 6 hores i les 22 hores han de respectar la categoria d'*edat per a tothom*."

Convé, en el mateix sentit, que aquesta norma de compliment obligat per a les promocions de programes en horari protegit es faci extensiva a les reemissions d'escenes o seqüències d'espais qualificats per a majors de 18 anys.

16. De manera general, cal assegurar l'establiment de contractes de col·laboració per a totes les persones convidades a aquests programes, amb clàusules de garantia per tal que la seva dignitat no resulti violentada i perquè puguin mantenir en tot moment la seva llibertat de decisió i de rescissió.

17. Finalment, el Consell considera que els operadors haurien d'evitar el recurs a pràctiques que fàcilment poden constituir vulneracions del dret a la privacitat i a la intimitat. És el cas de la participació forçada en programes, l'obtenció d'imatges o de talls de veu sense autorització expressa o a partir de paranys, les trucades telefòniques a particulars des de programes difosos en directe, l'emissió d'escenes obtingudes mitjançant càmeres ocultes, i altres pràctiques similars que sovint no es justifiquen per l'interès públic del material obtingut ni per la condició de les persones afectades.

Entença, 321 - 08029 Barcelona
Tel. 933 632 525 Fax 933 632 478
www.audiovisualcat.net
audiovisual@gencat.net

D.L. B. 11.520 - 2006